

Вдушата на народа, в скрижалите на българския дух, в паметта на кръвта българска, пламти жаравата на деня Трети март.

Той е ден на славата и подвига, на честта и достойнството, на благородството и самопожертвувателността. Ден на пролятата кръв за брата от брата – безкористна, топла и чиста.

Трети март е ден на живите и мъртвите българи и руси. На живите, защото имат великата длъжност да пренесат през живожарицата на годините огъня на най-неизтребимото българско чувство: освен България, и наравно с нея, да обичат честно и открито братска Русия.

Той е ден и на мъртвите, защото техният подвиг е онази надстройка във фундамента на живота ни, която увенчава като гранитен венец един връх на славата и безсмъртието под православните небеса на Русия и България.

За този ден от София до Москва, от Шипка до Сахалин са биели камбаните на признателността и истината. И техният праведен звън под небето на България, е смразя-

ДЕН НА СЛАВАТА И ПОДВИГА

„Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели“

Йоан, XV глава, XIII стих

вл езиците на жалките солисти и хористи на лъжата и омразата, на нищетите духом, на подлещите и наемниците.

Този камбанен звън е бил противоотровата за всяка омерзена от техния грях българска душа и е основанието на вярата в неумиращата наша надежда за пребъдане. Той е и непоколебимата увереност, че реката на историята, която безспирно тече и сякаш завинаги отделя българи от руси, остава безсилна и слаба, за да скъса хилядолетния мост между бреговете на духовността и братството. И никакви вихрушки и виелици от внезапни зими, цивилизационни избори и алианси, не могат да затрупат пътя на сърцата ни към другия бряг. Защото подвигът не може да бъде погребан и забравен. Подобно на пшеничено зърно в земята, той не умира, а ражда нови нови плодове. Времето само усилва неговия глас и той се слива с гласа на брата, чезнещ в калта

и нищетата на натрапения му чужд живот. И ехото на това братство на надеждата ражда нова надежда! И през горестния поплак на отца Паисий - „Ти, българино, знай своя род и език!“, през Шипченските усои и Шейновските снегове, се слива с ехото от онова смразяващо „ура“ на опълченци и гренадери, от което небесата просветват и се ражда свободата. И пролятата кръв, страшната червена валута на историята, на паметта и болката, не изтлява, защото е призвана да съхрани неумиращия български извор на надеждата. И да освети вярната посока за пътя на цял един народ, в който истината за неговото минало е незаобиколимо основание за собственото му бъдеще.

И никаква платена русофобия, и никакви дирижирани оркестри и хорове на лъжата и омразата и техните жалки солисти не са в състояние да обезсмислят и да обезценят общия път през историята на българи и руси.

Съвременните конкистадори, надянали маски на ангели, знаят това. С усукани, с лъстиви слова и сърца, безчувствени като мелнични камъни, те бързат да вложат отровата на неблагодарността в горчивия хляб на българското настояще и бъдеще. Под рапидните зъби на чудовищни дървояди днес стенат иконостаси и ипостаси на цяла една православна цивилизация. Под остриетата на научни рендета и секири падат в талаша събития и факти, завети и предания, фрески и приписки, скрижали и сваят. Но като омълнено дърво, като ориентир в топографската карта на небесата, над хребета на времето се въздига светлият духовен път на два кирилски народа, на два братски неразделни народа с души като московски камбани и сърца като каменната твърд на Балкана.

Те имат своя Трети март, една неразрушима крепост на кръвта, паметта и подвига, ден, роден от съпричастието и саможертвата, от християнското братско великодушие и високите воински чувства на дълг, доблест и мъжество на храбрите синове на Русия и

България.

На този ден глас извисяват певците, гърмят трелите на музикантите, поетите декламират балади и пишат молитви за мъртви и живи, за упокой и слава!

И под православните небеса, с размаха на ангелски крила, божествената литургия въздига паметта на вековете. Благословът на благодарността - като дъга над реката на историята - прехвърля мост между минали и настоящи поколения на българи и руси, на руси и българи.

Никой не е в състояние да ни отнеме денят Трети март! Като несменна стража над него бдят и Шипка, и Шейново, и Плевен, и Стара Загора. Ехти страшният вик на децата бурливи на България от Сливница до Одрин, от Булаир до Дойран, от Чатаджда до Каймакчалан и Завоя на Черна. И на него се уповава България в своя път към бъдещето. Тя ражда и възражда този ден и в живота на цял един народ като православна камбана гърми родилният вик на свободата: „Братцы, Бог с нами! Вперёд!“

Минчо МИНЧЕВ

„ВОДЕНИ ОТ МИЛОСЪРДИЕТО И ПОДПРЕНИ НА ПРАВДАТА“

• **Документални свидетелства за чувствата на българския народ към Русия и нейната освободителна мисия**

Освободителната Руско-турска война (1877-1878 г.) бе следствие от световния протест срещу ужасите и погромите в десетки български селища след потушаване на Априлското въстание. Десетата война между Руската и Османската империи имаше и своята стратегическа цел - Провлиите (Босфора и Дарданелите). Но по това време геополитическите планове на Русия съвпадаха с мечтата на българския народ да възстанови своята държава. За тази свята мечта бяха проливали кръвта си хайдутите, четниците, възрожденци, революционери и накрая 10 000 опълченци.

Докато предварителният Санстефански договор, изготвен от граф Николай Игнатиев и сключен на 19 февруари (по нов стил на 3-ти март) 1878 г., е голямата надежда за национално обединение, то подписаният на 13 юли същата година Берлински договор (в отсъствие на българите) от 6 големите европейски сили, е явна несправедливост.

От тогава сакралната дата 3-ти март се отбелязва като празник на приливи и отливи. „Има повече от 10 години, от когато този празник, макаръ и да стои в календара се намира в един вид милостот преко българските управници“ - пише в-к „Препорец“ на 21 февруарий 1899 г. „След скъсването на сношенията с Русия, се почна у нас преследването на всичко, което би могло да напомня за нея“.

Още не изминали 10 години от Освободителната война, русофобите започват да тръбят, че „Временният Сан Стефански договор не може да се счита за начало на съвременна България“. Причината, според тях, е фактът, че „това е договор за безсрочна окупация от страна на Русия т.е. опит османското върховенство (не робство, б.а.) да бъде заменено с руско владичество“. Друго нещо бил Берлинският договор, съгласно чл. 22, на който руската окупация се намалявала от 2 години на 9 месеца. И тъй като разкъсването на българските земи на 5 части било договорено между Русия и Великобритания, то вината на Освободителката била безспорна.

И днес, в синхрон със санкциите към РФ, българските русофоби не закъсняха за пореден път да надигнат глава. След президента Плевниев и бившият зам.-министър председател Валери Симеонов, техен говорител стана евродепутат

тът на ГЕРБ бай Ганьо Йорданов (определението за Ал. Йорданов е на нашия сънародник Божидар Чекот от Франция). Получавайки прозрение, „Евройорданов“ неотдавна заяви: „Нашите освободители осмиснаха много държави... Датата

дава най-блескавите доказателства за признателността си към ония, които са виновници за радостта му в такива случаи и за чувствата, които той всекога е хранел към Русия – великата покровителница и защитница на Славянството.“

бата група отълченци. Поздравта за признателността си към ония, които са виновници за радостта му в такива случаи и за чувствата, които той всекога е хранел към Русия – великата покровителница и защитница на Славянството.“

Подписване на Санстефанския мирен договор. Отляво надясно: княз А. Церетелев, Садулах бей, Сафвет паша, граф Н. Игнатиев, А. Нелидов. Сп The Grafik от 23 март 1878 г.

3-ти март не обединява, а разделя българския народ и все повече се превръща в празник на чуждопоклонниците у нас.“ След подобни извления на български политици, опровергаването на предсказанията на Достоевски (1878 г.) за неблагодарността на доскоршните поданици на Султана, стават все по-трудни. България, в лицето на днешните ни власти-мачи, зае окончателно ролята на „лжливото овчарче“ заставайки, в две световни войни и след една Студена война, на страната на душманите на Русия.

За щастие българите са имали и други по-признателни водачи.

От 1888 г. 3-март започва да се празнува като Ден на Освобождението на България от османското владичество. Ето как органът на народната партия „Мир“ описва празнуването на 20-годишнината от Освобождението: „19 февруарий. Градовете в цялото Княжество събл богато декорирани, на всекъде се станаха молебени, на които са присъствували всички граждани безъ разлика на полъ и убеждения. ... Дни като 19-й Февруарий са редки в историята и българския народ чрез тържественото им празнуване,

Към 30-годишнината от Санстефанския договор русофобите скакаха с оклюмалите. Година преди нея в София се открива паметникът „Цар Освободител“. На тържеството пристига синът на Царя Освободител – великият княз Владимир със семейството си. В-к „Мир“, от 1 септември 1907 г., описва така събитието: „От гарата до двореца великия княз биде живо акламиран със сваляне на шапки и викове „Ура“... Всичко живуе в столицата бе излезло да засвидетелствува своето чувство на дълбока признателност пред синът на она царъ с велика славянска душа, който извърши велик подвиж, незаписанъ досега в историята на никой владетелъ на земното кълбо.“

За откриването на паметника пристига и легендарният ген. Столетов. „В 1 часа започнаха да пристигат файтоните с руските генерали. Още със слезането си генералъ Столетовъ, подпирайць се на тояга, се отпрати към любимите си отълченци, облечени в своята униформа, облечени в своята униформа, облечени в своята униформа, облечени в своята униформа. Спре се, изгледа ги продължително и следъ това ги поздравя. Отълченците отговориха дружно на поздравя му. Постоя още малко, разговори се съ някои от тяхъ и се отпрати към дру-

отиде при своите другари.“

Великото дело на освобождението на българския народ е дело на самопожертвуванието и на християнското великодушие, на което са способни само великите сърца... - пише в-к „Мир“. Българският народъ, по силата на своето политическо състояние, имаше нужда от чувства и помощъ да възроди своите есцественни и нравствени сили, да повдигне своя духъ... Истина, мнозина народни синове се опишават да поведат народа си към един свободенъ животъ, да развият неговите източени сили и енергия, посредством която да достигнатъ до заветната си мечта - освобождението на България. Обаче всички техни усилия пропаднаха...

Ужасите, зверствата и убийствата над българите повдигнаха буря по цяла Европа. Филантропи, учени и политици изказаха своето възмушение, но нигде те не повдигнаха мисълъ за една реална помощъ. Правителствата на християнска Европа не сториха нищо за да облекчатъ участието на страдащите се, а се задоволиха съ зверства. Ала не така постъпи Русия. Покъртена от ужасите, нейната велика душа заговори чрезъ сълзите на великия царъ-

баща: „Аз обичам мира и желая да се свърши всичко с миролюбие... Но ако не, тогава ние ще призвемъ на наша помощъ Бога, ще тръгнемъ напредъ и ще изпълнимъ дължността си.“ Тези знаменателни думи, изказани на старите негови другари, ветерани на освобождението на България. Силно развълнуванъ, той съ бавни крачки се отегли и

И днес свободна България се пълно съзнание на своя дългъ дава своя даръ и изразъ на признателностъ, като въздига всенароденъ веченъ споменъ в единъ паметникъ за Царя-освободителя. Съ него неразривните връзки, които свързватъ българския народъ с неговите освободители добиватъ още единъ изразъ на искрена признателностъ, която българина свързва съ култа на великия царъ-освободителъ за да изрази по-добре не само своето патриотично чувство, но и да даде идеаленъ образъ на тия сили, които го водятъ къмъ висшето му назначение“.

Кулминация на празнуването на 3-ти март преди войните за национално обединение е 30-годишнината от освобождението на България. Общонародното честване се подготвя от специален за целта комитет. Комисия натоварена от Комитета по отпразнуването подготвя луксозно изработен адрес, който е връчен на руския цар (Николай II, б.а.). Между другото, в него се казва: „Млада България, на която великохуманната душа на славния Вашъ дедо Царъ-Освободителъ, скъса робските вериги и подари и божествена свобода, от която днес тя сладко се наслаждава, ще чествува на знаменитата дата 19-й февруарий т.г. тридесетогодишнината от своето освобождение – Санъ Стефанска България.“

Великия Царъ-Освободителъ, воденъ от милосердието, подпренъ на правдата, извърши най-великото дело в световната история, даде най-великото и неизмеримо благо на българския народъ - свободата.“ (в-к „Дневник“, 10 февруарий 1908 г.)

Всички вестници отбелязват блестящия начин по който е отпразнувана 30-годишнината на 3 март (19 февруарий). Ето какво пише органа на Демократическата партия „Препорецъ“: „Тихо предпролетното утро. Като никога деня е чудесенъ. Столицата осъмна въ празниченъ видъ. Многобройни трикольорни знамена красяха улиците по цялото имъ про-

ЮЛИЯ ВРЕВСКА - РОЗАТА НА РУСИЯ,

Проф. д.п.с.н. инж. Илия ПЕЕВ

Илия Стефанов,
Магистър по история

Военните милосърдни сестри се появяват за пръв път в Кримската война (1853-1856), известна в историята също и като Източната война – Кръстоносен поход срещу Русия. След това феноменът фронтово милосърдие, се развива във всички следващи войни: Руско-Турската, Руско-Японската, Първата световна война, Втората световна война, във войните през втората половина на ХХ век и първите две десетилетия на ХХІ век.

Военните милосърдни сестри облекчават страданията на ранените и утешават умиращите, а за откъснатите от родния дом хора, гинещи на фронта, те често се явяват и последните, които им напомнят за близките, които никога повече няма да видят.

Има човешки качества, които през всичките времена предизвикват възхищение, благодарност и признателност – милосърдие, доброта, състрадание, емпатия. Най-прецизно, правдиво, пълно, достоверно и особено ярко човек разкрива своята същност в сложни жизнени условия и ситуации: в хода на войните, стихийните бедствия, болестите и епидемите, социалните катаклизми и политическите катаклизми. В историята има много примери за човешка саможертва и за всеот-

тежение. Още от 7 часа улиците почнаха да се пълнят с народъ, празнично облеченъ и съ не-притворна веселост на лице. В 8 часа площада около църквата „Св. Кралъ“, булевард „Дондуков“, ул. „Търговска“ и др., бяха вече буквално натъпкани от народъ. В църквата „Св. Кралъ“ се отслужиха молебни, след който многобройния народъ се раздвижи. На чело на шествието беха наредени венците, на брой 78. Учениците и ученичките от отделената носеха български и руски знамена, а ученичките от гимназиите – китки цветя.

Шествието се спре при паметника, около който при възторжено „ура“ се нареди по отделеници от Комитета ред. В 10 часа почна молебенътъ. После държа речъ професоръ Цоневъ. В речта си той изтъкна заслугите на братския руски народъ и Царя-Освободителя за освобождението на България. След поалаане на венците шествието на чело с музиката и съ не-престанно „ура“ потегли за паметника на Васил Левски. Той подобно на паметника на „Царя Освободителя“ бе обитан с це-

ОТКЪСНАТА ЗА БЪЛГАРИЯ

Баронеса Юлия Петровна Вревска (25.01.1838-24.01.1878)

дайна помощ на своите събратя, в това число и оказване помощ на съвсем непознати хора. Именно в такива гранични условия, човек показва своята истинска същност и истинската си природа. Кримската война (1853-1856)

създава своите герои, в това число и военните милосърдни сестри, редовите войници и матроси, обикновените хора.

От нашия жизнен опит искаме да споделим, че един от първите символи на алтруизма, ху-

манността и жертвоготовността, с които всеки гост на града-герой Севастопол се запознава още при първото си посещение, това са подвизите на милосърдната сестра Даша Севастополска и матрос Петър Маркович Кошка.

В историята на отбраната на Севастопол името на Даша Севастополска (Дария Лаврентиева Михайлова), легендата на Кримската война, стои редом с прославените имена на адмиралите В. Корнилов, П. Нахимов, В. Истомин, великия хирург Н. Пирогов, героя-матрос П. Кошка.

Историята е съхранила за поколенията онова велико човечколюбие, с което първата в света военна милосърдна сестра Даша Севастополска е утешавала ранените и умиращите защитници на града-герой Севастопол:

- Потърпи любезен! Всичко ще бъде добре, миличък!

Тези паметни думи влизат в лексикона на всички военни милосърдни сестри от онези времена до днес.

Военните милосърдни сестри от онези далечни времена са девичи и вдовици с благороден произход, аристократки, както по произход, така и по образование и възпитание, по дух и човечност.

Сред тези благородни дами, които по думите на Николай

Иванович Пирогов, „безропотно понасят всички трудности и опасности, безкористно жертвайки себе си с геройство, което прави чест на всеки войник“, се откроява името на баронеса Юлия Петровна Вревска (25.01.1838-24.01.1878), милосърдна сестра, доброволка, в състава на медицинската служба на Руската армия по време на Руско-Турската Освободителна война 1877/1878 г. От Действащата армия баронеса Вревска е преместена в 48-ма военна болница в Бяла, където заедно с приятелката й Мария Неелова, спасява живота на стотици ранени войници. В Бяла пет милосърдни сестри се грижат за 400 ранени войници.

Темата за участието на баронеса Юлия Вревска в Руско-турската война 1877-1878 г. е била обект на внимание на много автори у нас и в Русия. Нашият интерес към тази тема е назад във времето. В периода 1967-1987 г. между Пазарджишки окръг и Ставрополския край са установени разностранни икономически и културни връзки, и контакти. В края на този период се подготви за издаване исторически сборник на български и руски език.

На стр. 4

„ВОДЕНИ ОТ МИЛОСЪРДИЕТО И ПОДПРЕНИ НА ПРАВДАТА“

От тук шествието се отпрати към руското агентство. Музиката свирише „Боже Царя храни“, а народътъ непрестанно цепеше въздуха с възторжените си „ура“. Членовете на Комитета бяха поканени въ агентството, където имъ било поднесено по чаши шампанско. След това множеството се отпрати за двореца. Пред двореца знамената се поклониха и множеството се спре. На един от прозорците се показа Престононаследника княз Борис. Той бе посрещнат от могъщи „ура“. На това той отговори съ „Да живее България!“ Нови оглушителни „ура“. Музиката засвири „Шуми Марица“.

След обедъ свиреха военни музика пред паметника Царя-Освободителъ и в градската градина. Вечерта въ Военния клубъ

се даде банкет на отълченците, а по-късно се даде тържествено представление в Народния театър.“

Б. р. Драги читатели на в-к „Нова Зора“, благодарение на труда и старанието на академик Иван Юхновски и на издателство „Захарий Стоянов“ днес разполагаме със сборника „Трети март – празникът от Освобождението“, в който са събрани всички публикации за този ден по страниците на 20 български вестника в периода 1885-1944 г. Този безценен сборник от документи показва нагледно, че според всички български партии, политици, генерали и религиозни дейци (Константин Величков, Иван Гешов, Александър Стамболийски, Андрей Ляпчев, Алексан-

дър Цанков, ген. Луков, Богдан Филов), без разлика от политическите им убеждения, именно датата 3-ти март 1878 г. на подписването на предварителния Санстефански договор, е точната дата, „от която започва реално най-величествената трансформация в живота на българския народ от петвековно иго към свобода и независимост“.

Като ви поздравяваме с националния празник Трети март, от иемето на редакцията и Редакционния съвет на в-к „Нова Зора“, искаме да ви уверим, че ще продължим публиковаването на материали за това как е празнуван Денят на Освобождението в Царство България. Те, според нас, се явяват най-неопровержимото доказателство за съществуване на непреходни

истини. Те вдъхват онази увереност на „Нова Зора“, а и на всеки честен българин, че написването на историята, с което са се захванали соросокиди и русофоби, изтъквайки като аргумент ценностите от преди 9.09.1944 г., е груба фалсификация на историческата правда. И преди тази дата, а и след нея, както и днес, чувствата на българския народ към освободителката Русия, са неизменни. Това са чувства за духовно, цивилизационно и кръвен братство, които никак не е в състояние да подмени. Колкото до отрицателите на Санстефанския договор, бихме отпразвили единствено реплика на Паниковски от „Дванайсетте стола“: „Жалки нищоже ни хора!“

ЮЛИЯ ВРЕВСКА - РОЗАТА НА РУСИЯ,

От стр. 3

В него бе застъпена и темата за Юлия Вревска. За съжаление, поради известни причини, сборникът не излезе, но ръкописите и копия на документите са запазени в Държавен архив – Пазарджик.

Настоящата статия е опит да се погледне към същността на войната от 1877-1878 г. през живота и саможертвата на Юлия Вревска – образована и интелигентна жена от висшето общество, една от многото участници от тила на руската армия, допринесли за успешния победен завършек на войната, наречена Освободителна. Отговорите на въпроса: „*тръгват, бият се, защо*“ – и преди, и сега, поради различни причини, е бил нееднозначен, понякога дори несъобразен с историческите факти.

Още в хода на войната, Ф. М. Достоевски, един от авторитетите на Русия, който страстно и усърдно въздейства на общественото мнение за обявяване война на Турция с цел освобождаване на балканските славяни, има своите тъжни прозрения.

В „Дневник на писателя“ той пише, че веднага след Освободението, Русия ще срещне неблагоприятности и клевети. „*Те дълго, о, твърде дълго, няма да повярват в безкористността на Русия. Те ще търсят Англия и Германия да ги братят от Русия. Ще изтъкват като политическа, а по-късно и като научна истина, че ако през тия 100 години, не би я имало освободителката Русия, те отдавна биха се освободили от турците, било благодарение на собствената си доблест, било с помощта на Европа. Нещо повече, ще говорят с по-голямо уважение за турците, отколкото за Русия. Ще се умилкват на европейските държави, ще клеветят Русия, ще бълват хули и клевети против нея. Естествено, в миг на някаква сериозна опасност, не непременно ще се обърнат за помощ към Русия.*“

Разбира се, когато разсъждава по тази тема, Ф. Достоевски не твърди, че това ще бъде дело и позиция на народите като цяло.

Част от отговорите на въпроса за целта и същността на войната могат да се търсят и в житието на Юлия Вревска. Моралният и човешки подвиг на тази жена, е трудно оспорим.

Обясненията за него обаче са различни, с нюанси и полутонове.

Ето мнение отпреди 50 години: „*При обслужване на болните тя заболява от петнист тиф и след 15-дневно тежко страдание изпада в безсъзнание, изоставена от всички, без всякаква грижа, далеч от близки и Родина, умира.*“

Друго мнение, 50 години по-късно: „*Личността ѝ е обявена в тайнственост. Никой от биографите ѝ не е разгадал нейната душа – кого е обичала, какво е ненавиждала. Можем само да допускате, че идването ѝ в България не е само вътрешен подтик на жертвоготовност, а и дялство на чувствителната, мечтателна и интелигентна Вревска от празния светски живот. Бавното самоубийство, на което я обрча работата на милосърдна сестра, ясно говори, че тя при никакви обстоятелства, не е желала*

ела да се върне към предишния начин на живот. Но това не е достатъчно условие за нейния героизъм във войната, в която кръвополитиата биха разкътали разсъдъка на много мъже. Колко ли силна трябва да бъде любовта към ближния, за да победи егото.“

Ето и разсъждение на руски автор: „*Ю. П. Вревска самоотвержено се е грижила за ранените и болните, в т.ч. и в заразени бараки; епидемии от тиф, дизентерия, малария косят войниците не*

Военните милосърдни сестри Мария Неелова и Баронеса Юлия Вревска остават завинаги в България

по-малко от оръжието на противника... Както и много други сестри, Ю. Вревска се заразява от петнист тиф, бори се повече от две седмици с болестта, но не може да я победи. Ю. Вревска умира на 37-годишна възраст.

Участието на жени във военни действия, било то и в тила, като медицински сестри, е неприето и неразбираемо през втората половина на 19 век, макар да има прецедент в Кримската война – 1853-1856 г. Участието във войната и смъртта на личност като Юлия Вревска, е обръквашо и от днешна гледна точка.

В Руско-турската война 1877-1878 г., участието на милосърдни сестри е по-масово и предварително подготвено.

Червеният кръст, Георгиевското и Покровско сестрински дружества организират курсове за подготовка. На фронта са изпратени 2300 сестри, завлеченията за участие са над 3000.

Този факт сам по себе си е показателен и има ковсено отношение към оценките за целта и същността на войната през 1877-1878 г. Известно е, че медицинците дават над 500 жертви във войната. На Докторския паметник в София са изписани 530 имена.

Юлия Петровна Варнаховска е родена на 29 декември 1841 г. в гр. Старица, Тверска губерния. Баща ѝ, ген. Пьотр Евдокимович Варнаховски се

места в различни гарнизони. Въпреки тези обстоятелства, Ю. Петровна получава добро образование. Възпитавана е като аристократка. Учи и в Императорския девически лицей. Била е на 10 години, когато се установяват в гр. Ставропол. Градът е създаден като крепост през 1777 г.

Самото име означава град на Кръста. Намира се в подножието на Северен Кавказ. Кавказ е един от най-сложните по национален състав райони в света с над 50 етноси и народности. (Преди разпадането на СССР, живеят в 4 съюзни, 11 автономни републики и области. Могат да се отнесат в 4 езикови семейства: северо-кавказко, картвелско, индо-европейско, алтайско. Към първото спадат: адигейци, кабардинци, черкези, абхазци, абадинци, чеченци, ингуши, бацбийци, табасани.

Тук има и примеси от българи.

След преместването на българите от държавата на Кубрат, една част се установяват в района на днешния Кисловодск и се смесват по-късно с алани и кумани. Някъде към 14 век се оформят народностите карчаевци и балкарци.)

Една немалка част от планинското население от Северен Кавказ са мохамедани. През целия 19 век, Кавказ отново е основен терен за сблъсък между Русия и Турция. Русия продължава да изтласква Турция.

Практика на турските султани в този район е да подстрекават и използват местното население за натиск срещу Русия. От своя страна, за голяма част от планинските жители, плячката е основен поминък.

Вземат пари, стоки, имущество, пленници, които продават в Турция. Местни бегове, князе, молли имат свои икономически интереси и се съюзяват с турците. Мощен фактор е и религията, която е обща.

Поради тези основни причини, сблъсъците и сраженията на руски войски и турски войски, както и с отряди на планинците, са чести.

Годишите преди 1850 г. в този край действат и герои от войната през 1812 г.: ген. Ермолов, ген. Веляминов, ген. Раевски.

Тук служи и загива на дуел Михаил Лермонтов. След заточението, тук са изпратени на служба и някои от декабристите. Споменатите офицери са интелигентни, имат разкрепостени разбирания и идеи. Те избягват излишната конфронтация, разширяват икономическите връзки, привличат на служба местни хора, в т.ч. и като офицери.

Въпреки това, напрежението се засилва, след 1850 г. набезите започват. В този период започва по-масово преселение на черкези, чеченци към Турция, а някои стигат и до българските земи. Един от офицерите, който воюва в този район, е ген. барон Иполит Ал. Вревски. Той идва в Ставропол през 1838 г. завършил Военно училище, Генерал-щабна академия, владее чужди езици, според някои е един от най-интелигентните хора по това време. В Ставропол се запознава с Юлия Петровна и през 1857 г. двамата сключват брак.

Една година след това, в края на август

(стар стил), ген. Вревски е тежко ранен в сражение край аула Китури и малко по-късно умира, някои твърдят – в ръцете на съпругата си.

Всички тези наситени, драматични събития, военната обстановка около Ставропол, разкази за минали и настоящи сражения, има одобрението на всички слоеве от населението.

През пролетта на 1877 г., Ю. Вревска завършва курс за милосърдни сестри, организиран от Червения кръст. Пропадава свои земи и със собствени средства подготвя отряд от 22 сестри. За това става дума в писмо на И. Турганев от 12 (25) май 1877 г.: „...*Моето най-искрено съчувствие ще Ви съпровожда във Вашето трудно пътуване. Желяз Ви от цялата си душа, геройството, с което сте се нагърбили, да не се окаже непосилно и здравето Ви да не се разстрои... Аз дори не мога да си представя как така – 22 жени?*“

К. П. Обадовски, който се среща с Ю. Вревска през лятото на 1877 г., си спомня: „*Турганев пристигна заедно с една дама с дрехи на милосърдна сестра. Чертите на лицето ѝ, необикновено симпатични, чисто руски, някак си хармоничаха с облеклото ѝ. Това беше баронеса Вревска. Тогава започваше войната за освобождението на България и баронесата бързаше към театъра на военните действия, за да работи там като милосърдна сестра. Нейното себеприращение при гледането на ранените и болните и страшната ѝ смърт от тиф, без всякаква помощ, сред безлюдната степ, са много добре известни, за да пиша за тях. Тези дела я причисляват към оная група руски жени – героини, които дадоха живота си за благо на ближния... Вечерта преди заминаването, когато я видях, тя изглеждаше много възбудена и разбира се, не предчувстваше, че заминавайки за България, не ще се върне в родината си.*“

Юлия Вревска е приета в Императорския двор като придворна дама на императрицата. Придружава я при пътуванията в Италия, Египет, Палестина. Младата жена става част от висшето общество. Прави впечатление с интелект и възпитание, с изящество и красота.

През 1873 г. се запознава с И. С. Турганев и става близки приятели. В другарския кръг са и личности като: писателят Д. В. Григорович, художниците В. Верещагин, И. К. Айвазовски и др.

Писателят граф В. А. Сологуб е забелязал в нея едно от редките и стойностни човешки качества: тя никога не казвала лоши неща за другите!

Винаги във всеки човек се стараела да види доброто и хубавото. Заедно с другите качества на характера, тази нейна същностна черта е продължение на обясненията за саможертвата.

След Априлското въстание през 1876 г. едни от най-значимите и стойностни личности в Русия вдигат глас в защита на българите. Обществено мнение се променя и оказва натиск върху правителството за защита на българите, за обявяване война на Турция. И. Аксаков в писмо до М. Черняев отбелязва, че получавал стотици писма в подкрепа на българите.

В обширната Ставрополска губерния в края на лятото на 1876 г. са събрани пари, храни, пожертвования в помощ на балканските славяни. Формирана е една доброволческа сотня от терски и кубански казаки – 91 човека, от тях 29 Георгиевски кавалери.

Прибрани и настанени са българи, прокудени от турците. Идвали откъм Сухуми през Тифлис (Тбилиси).

На 24 април е обявена войната. Настроенията в големите градове на Русия симпатизират на българите.

В агентурна записка на III отделение на Императорската канцелария „относно настроението на населението в Москва“ е отбелязано: „*обявяният Манifest за война е посрещнат с голям енту-*

ОТКЪСНАТА ЗА БЪЛГАРИЯ

сиазъм. Народът препълни църквите, слушаше Манifestа с видимо съчувствие. В Кремъл имало голямо съплетование. Пространството около Успенския събор е било препълнено... По настроениата на жителите на Москва може да се каже, че обявената война с Турция съответства на общото желание, има одобрението на всички слоеве от населението.“

През пролетта на 1877 г., Ю. Вревска завършва курс за милосърдни сестри, организиран от Червения кръст. Пропадава свои земи и със собствени средства подготвя отряд от 22 сестри. За това става дума в писмо на И. Турганев от 12 (25) май 1877 г.: „...*Моето най-искрено съчувствие ще Ви съпровожда във Вашето трудно пътуване. Желяз Ви от цялата си душа, геройството, с което сте се нагърбили, да не се окаже непосилно и здравето Ви да не се разстрои... Аз дори не мога да си представя как така – 22 жени?*“

К. П. Обадовски, който се среща с Ю. Вревска през лятото на 1877 г., си спомня: „*Турганев пристигна заедно с една дама с дрехи на милосърдна сестра. Чертите на лицето ѝ, необикновено симпатични, чисто руски, някак си хармоничаха с облеклото ѝ. Това беше баронеса Вревска. Тогава започваше войната за освобождението на България и баронесата бързаше към театъра на военните действия, за да работи там като милосърдна сестра. Нейното себеприращение при гледането на ранените и болните и страшната ѝ смърт от тиф, без всякаква помощ, сред безлюдната степ, са много добре известни, за да пиша за тях. Тези дела я причисляват към оная група руски жени – героини, които дадоха живота си за благо на ближния... Вечерта преди заминаването, когато я видях, тя изглеждаше много възбудена и разбира се, не предчувстваше, че заминавайки за България, не ще се върне в родината си.*“

Юлия Вревска е приета в Императорския двор като придворна дама на императрицата. Придружава я при пътуванията в Италия, Египет, Палестина. Младата жена става част от висшето общество. Прави впечатление с интелект и възпитание, с изящество и красота.

През 1873 г. се запознава с И. С. Турганев и става близки приятели. В другарския кръг са и личности като: писателят Д. В. Григорович, художниците В. Верещагин, И. К. Айвазовски и др.

Писателят граф В. А. Сологуб е забелязал в нея едно от редките и стойностни човешки качества: тя никога не казвала лоши неща за другите!

Винаги във всеки човек се стараела да види доброто и хубавото. Заедно с другите качества на характера, тази нейна същностна черта е продължение на обясненията за саможертвата.

След Априлското въстание през 1876 г. едни от най-значимите и стойностни личности в Русия вдигат глас в защита на българите. Обществено мнение се променя и оказва натиск върху правителството за защита на българите, за обявяване война на Турция. И. Аксаков в писмо до М. Черняев отбелязва, че получавал стотици писма в подкрепа на българите.

В обширната Ставрополска губерния в края на лятото на 1876 г. са събрани пари, храни, пожертвования в помощ на балканските славяни. Формирана е една доброволческа сотня от терски и кубански казаки – 91 човека, от тях 29 Георгиевски кавалери.

Прибрани и настанени са българи, прокудени от турците. Идвали откъм Сухуми през Тифлис (Тбилиси).

На 24 април е обявена войната. Настроенията в големите градове на Русия симпатизират на българите.

В агентурна записка на III отделение на Императорската канцелария „относно настроението на населението в Москва“ е отбелязано: „*обявяният Манifest за война е посрещнат с голям енту-*

сиазъм. Народът препълни църквите, слушаше Манifestа с видимо съчувствие. В Кремъл имало голямо съплетование. Пространството около Успенския събор е било препълнено... По настроениата на жителите на Москва може да се каже, че обявената война с Турция съответства на общото желание, има одобрението на всички слоеве от населението.“

През пролетта на 1877 г., Ю. Вревска завършва курс за милосърдни сестри, организиран от Червения кръст. Пропадава свои земи и със собствени средства подготвя отряд от 22 сестри. За това става дума в писмо на И. Турганев от 12 (25) май 1877 г.: „...*Моето най-искрено съчувствие ще Ви съпровожда във Вашето трудно пътуване. Желяз Ви от цялата си душа, геройството, с което сте се нагърбили, да не се окаже непосилно и здравето Ви да не се разстрои... Аз дори не мога да си представя как така – 22 жени?*“

К. П. Обадовски, който се среща с Ю. Вревска през лятото на 1877 г., си спомня: „*Турганев пристигна заедно с една дама с дрехи на милосърдна сестра. Чертите на лицето ѝ, необикновено симпатични, чисто руски, някак си хармоничаха с облеклото ѝ. Това беше баронеса Вревска. Тогава започваше войната за освобождението на България и баронесата бързаше към театъра на военните действия, за да работи там като милосърдна сестра. Нейното себеприращение при гледането на ранените и болните и страшната ѝ смърт от тиф, без всякаква помощ, сред безлюдната степ, са много добре известни, за да пиша за тях. Тези дела я причисляват към оная група руски жени – героини, които дадоха живота си за благо на ближния... Вечерта преди заминаването, когато я видях, тя изглеждаше много възбудена и разбира се, не предчувстваше, че заминавайки за България, не ще се върне в родината си.*“

Юлия Вревска е приета в Императорския двор като придворна дама на императрицата. Придружава я при пътуванията в Италия, Египет, Палестина. Младата жена става част от висшето общество. Прави впечатление с интелект и възпитание, с изящество и красота.

През 1873 г. се запознава с И. С. Турганев и става близки приятели. В другарския кръг са и личности като: писателят Д. В. Григорович, художниците В. Верещагин, И. К. Айвазовски и др.

Писателят граф В. А. Сологуб е забелязал в нея едно от редките и стойностни човешки качества: тя никога не казвала лоши неща за другите!

Винаги във всеки човек се стараела да види доброто и хубавото. Заедно с другите качества на характера, тази нейна същностна черта е продължение на обясненията за саможертвата.

След Априлското въстание през 1876 г. едни от най-значимите и стойностни личности в Русия вдигат глас в защита на българите. Обществено мнение се променя и оказва натиск върху правителството за защита на българите, за обявяване война на Турция. И. Аксаков в писмо до М. Черняев отбелязва, че получавал стотици писма в подкрепа на българите.

В обширната Ставрополска губерния в края на лятото на 1876 г. са събрани пари, храни, пожертвования в помощ на балканските славяни. Формирана е една доброволческа сотня от терски и кубански казаки – 91 човека, от тях 29 Георгиевски кавалери.

Прибрани и настанени са българи, прокудени от турците. Идвали откъм Сухуми през Тифлис (Тбилиси).

На 24 април е обявена войната. Настроенията в големите градове на Русия симпатизират на българите.

В агентурна записка на III отделение на Императорската канцелария „относно настроението на населението в Москва“ е отбелязано: „*обявяният Манifest за война е посрещнат с голям енту-*

сиазъм. Народът препълни църквите, слушаше Манifestа с видимо съчувствие. В Кремъл имало голямо съплетование. Пространството около Успенския събор е било препълнено... По настроениата на жителите на Москва може да се каже, че обявената война с Турция съответства на общото желание, има одобрението на всички слоеве от населението.“

През пролетта на 1877 г., Ю. Вревска завършва курс за милосърдни сестри, организиран от Червения кръст. Пропадава свои земи и със собствени средства подготвя отряд от 22 сестри. За това става дума в писмо на И. Турганев от 12 (25) май 1877 г.: „...*Моето най-искрено съчувствие ще Ви съпровожда във Вашето трудно пътуване. Желяз Ви от цялата си душа, геройството, с което сте се нагърбили, да не се окаже непосилно и здравето Ви да не се разстрои... Аз дори не мога да си представя как така – 22 жени?*“

К. П. Обадовски, който се среща с Ю. Вревска през лятото на 1877 г., си спомня: „*Турганев пристигна заедно с една дама с дрехи на милосърдна сестра. Чертите на лицето ѝ, необикновено симпатични, чисто руски, някак си хармоничаха с облеклото ѝ. Това беше баронеса Вревска. Тогава започваше войната за освобождението на България и баронесата бързаше към театъра на военните действия, за да работи там като милосърдна сестра. Нейното себеприращение при гледането на ранените и болните и страшната ѝ смърт от тиф, без всякаква помощ, сред безлюдната степ, са много добре известни, за да пиша за тях. Тези дела я причисляват към оная група руски жени – героини, които дадоха живота си за благо на ближния... Вечерта преди заминаването, когато я видях, тя изглеждаше много възбудена и разбира се, не предчувстваше, че заминавайки за България, не ще се върне в родината си.*“

Юлия Вревска е приета в Императорския двор като придворна дама на императрицата. Придружава я при пътуванията в Италия, Египет, Палестина. Младата жена става част от висшето общество. Прави впечатление с интелект и възпитание, с изящество и красота.

През 1873 г. се запознава с И. С. Турганев и става близки приятели. В другарския кръг са и личности като: писателят Д. В. Григорович, художниците В. Верещагин, И. К. Айвазовски и др.

Писателят граф В. А. Сологуб е забелязал в нея едно от редките и стойностни човешки качества: тя никога не казвала лоши неща за другите!

Винаги във всеки човек се стараела да види доброто и хубавото. Заедно с другите качества на характера, тази нейна същностна черта е продължение на обясненията за саможертвата.

След Априлското въстание през 1876 г. едни от най-значимите и стойностни личности в Русия вдигат глас в защита на българите. Обществено мнение се променя и оказва натиск върху правителството за защита на българите, за обявяване война на Турция. И. Аксаков в писмо до М. Черняев отбелязва, че получавал стотици писма в подкрепа на българите.

В обширната Ставрополска губерния в края на лятото на 1876 г. са събрани пари, храни, пожертвования в помощ на балканските славяни. Формирана е една доброволческа сотня от терски и кубански казаки – 91 човека, от тях 29 Георгиевски кавалери.

Прибрани и настанени са българи, прокудени от турците. Идвали откъм Сухуми през Тифлис (Тбилиси).

На 24 април е обявена войната. Настроенията в големите градове на Русия симпатизират на българите.

В агентурна записка на III отделение на Императорската канцелария „относно настроението на населението в Москва“ е отбелязано: „*обявяният Манifest за война е посрещнат с голям енту-*

сиазъм. Народът препълни църквите, слушаше Манifestа с видимо съчувствие. В Кремъл имало голямо съплетование. Пространството около Успенския събор е било препълнено... По настроениата на жителите на Москва може да се каже, че обявената война с Турция съответства на общото желание, има одобрението на всички слоеве от населението.“

През пролетта на 1877 г., Ю. Вревска завършва курс за милосърдни сестри, организиран от Червения кръст. Пропадава свои земи и със собствени средства подготвя отряд от 22 сестри. За това става дума в писмо на И. Турганев от 12 (25) май 1877 г.: „...*Моето най-искрено съчувствие ще Ви съпровожда във Вашето трудно пътуване. Желяз Ви от цялата си душа, геройството, с което сте се нагърбили, да не се окаже непосилно и здравето Ви да не се разстрои... Аз дори не мога да си представя как така – 22 жени?*“

К. П. Обадовски, който се среща с Ю. Вревска през лятото на 1877 г., си спомня: „*Турганев пристигна заедно с една дама с дрехи на милосърдна сестра. Чертите на лицето ѝ, необикновено симпатични, чисто руски, някак си хармоничаха с облеклото ѝ. Това беше баронеса Вревска. Тогава започваше войната за освобождението на България и баронесата бързаше към театъра на военните действия, за да работи там като милосърдна сестра. Нейното себеприращение при гледането на ранените и болните и страшната ѝ смърт от тиф, без всякаква помощ, сред безлюдната степ, са много добре известни, за да пиша за тях. Тези дела я причисляват към оная група руски жени – героини, които дадоха живота си за благо на ближния... Вечерта преди заминаването, когато я видях, тя изглеждаше много възбудена и разбира се, не предчувстваше, че заминавайки за България, не ще се върне в родината си.*“

Юлия Вревска е приета в Императорския двор като придворна дама на императрицата. Придружава я при пътуванията в Италия, Египет, Палестина. Младата жена става част от висшето общество. Прави впечатление с интелект и възпитание, с изящество и красота.

лиева (Наташа във „Война и мир“).

Големият писател и човеколюбец Л. Н. Толстой, разсъждавайки върху човешката природа и човешката напрана, пише: „*Условно казано, има два типа хора. Едните, по-малко на брой, които живеят със своите мисли и чуждите чувства и другите, които живеят със своите чувства и чуждите мисли.*“

Юлия Вревска, Ангел на Милосърдието, определено е от първите, на които се крепи вярата в човека и човешкото.

Животът и подвигът на баронеса Юлия Петровна Вревска продължават и се предават като символ на подражание и духовен път за следване от поколение на поколение.

Не като заключение, а като продължение на казаното дотук за военната милосърдна сестра Юлия Вревска ще посочим следния въздух и достоен пример:

Преди години, по време на визита в град Бяла, при поклонението пред паметника на Юлия Вревска, руският дипломат, почетен гражданин на Варна, доктор по философия Анатолий Викторович Щелкунов, автор на романа „*Дипломат России*“, взема съдебно решение.

Пред паметника на баронеса Юлия Петровна Вревска, наречен с думите на Виктор Юго „*Паметник на Руската Роза*“, писателят Анатолий Щелкунов преживява духовен катарзис, по време на който в него възниква мисълта да събере материали и да напише книга за дъщерята на Граф Николай Павлович Игнатиев – военната милосърдна сестра Графиня Екатерина Николаевна Игнатиева (1 април 1869 г.-16 ноември 1914 г.). Така се ражда мечтата на Анатолий Викторович да положи тази книга пред гроба на Юлия Вревска като скромна, макар и закъсняла „*Венец на любовта и признателност*“.

Б.р. - Бог чу и помогна на писателя, който пише книги за България, да напише тази книга, и да постигне своята мечта. През 2018 г. Анатолий Викторович Щелкунов издаде книгата „*Ангел милосердия*“, която беше отпечатана в московското издателство „*Спутник+*“. Предговорът на романа „*Роман „Ангел милосердия“ - голос сърдця ее автора российского дипломата Анатолия Щелкунова*“, е написан от професор д.псн. Илия Пеев. Негова е заслугата и широкото отразяване в печата самото представяне на книгата, което се състоя на 23 май 2019 г. в Генералното консулство на Руската Федерация във Варна.

По този начин имената на Юлия Вревска, Даша Севастополска, Катя Игнатиева, заедно с имената на хилядите военни милосърдни сестри, стават символ на алтруизма, хуманността и хуманизма, емпатията и състраданието към човешката болка и страдание, дават вяра и надежда за изцеление.

Животът и подвигът на военните милосърдни сестри ни учи още от детството през целия наш жизнен път да въярваме, да обичаме, да търсим и намираме братя и сестри по разум - първо на Земята, след нас, а после - да ги търсим в Космоса!

Това е и смисълът на саможертвата на военните милосърдни сестри и нека техният житейски подвиг, техните идеи и дух, да достигнат до сърцата на милиони хора на Земята и умножат братята и сестрите по човечност, разум, любов, алтруизъм и доброта!

В най-стария оцелял български летопис „Енинския апостол“ от Х² в., се казва: „СЛОВЕСА НЕЧЕСТИТЬХЪ ЯКО ГАНЪГРЕНА СОУТЬ!“ „Словата на нечестивците са като гангрена!“ Гангрена разяжда, обезобразява и убива! А тази гангрена, за която е реч днешния ден, ограбва миналото, обезобразява настоящето и лишава от бъдещето...

В България днес все още битуват остарели политизирани исторически измислици. Създават се и нови, които унищожават българското име, неговите достойния и духовност. Ако да не беше така, в българските училища щеше да се изучава истинска, а не измислена, в угода на кой ли не, българска история. И ако българският народ днес е лишен от национално самочувствие, това е защото е бил сечен, а и днес се отсича, коренът му, и защото той не знае величието на своето минало. Стремят се да бъдат забравени думите Родина, Отечество, Слава, които според Лукиан, правят и слабия силен!

Великият руски поет Александър Пушкин казва: „Да се гордеем със славата на предците си не само можем, но и сме длъжни. Неуважението към предците е първият признак на глупост и безнравственост“. А Никола Вапцаров, трижди разстреляният огнярнотелент с поглед отпращан към бъдните поколения, задава въпроса: „Какво ще ни дадем, Историю, от пожелтелите си страници...“ Въпросът за паметта и нейното съзнателно и систе-

ДА ПОМНИМ, Е ДЪЛГ!

матично заличаване, въпросът за лоботомията, на която са подложени младите хора у нас, е въпрос от жизнено значение за българския народ и

те от телото не са Вазов мит. Но дори пет века османско иго не изтриват спомена за това кой сме. Човекът на бъдещето ще е онзи с най-дълбока памет,

неговата държава!

Българският президент Румен Радев дълбоко, искрено и аргументирано заяви това:

„Много събития предхождат Възкресението, но едно ни свързва – Паметта. Паметта за Варата ражда Българския Великден и църковната независимост. Паметта за Историята възхвалява монахът Паисий да буди българите след векове на униение. Паметта за Езиката и Буквите дава на възрожденците силата на словото, с което бунат своите съвременници. Синалата от бича и следи-

по думите на един философ.

Дълбок корен се иска, за да устоиш на ветровете. Затова е нужно да помним. Да помним е дълг! Защото историята не дава прошка за забравата.“

На Трети март – денят на българското възкресение, нека на висок глас да говорим

• ЗА ДУХОВНАТА МОЩ НА БЪЛГАРИЯ,

• ЗА ПРИНОСЪТ И САМОЧУВСТВИЕТО НА БЪЛГАРИТЕ КАТО НАРОД С ВЕЛИКА ИСТОРИЯ И С ЧУТОВНИ КА-

ЧЕСТВА.

Шаманите от Алтай, чието учение и знание е от дълги години обект на изследване от страна на НАСА, твърдят: „Болгар е човек, който оцелява винаги. Той е белязан и духовете го пазят, защото трябва да го бъде...“

Цитираните по-долу научни и експертни оценки са еднородни и категорични в своите изводи, но те за съжаление са и крайно непопулярни. В най-добрия случай са слабо познати, не само за българското общество. В света обаче и да ги знаят, не се позовават на тях. Защо ли? Нека всеки сам да потърси отговора за това: „Българската държава е люлка на европейската култура и цивилизация“.

Шарл дьо ГОЛ, президент на Франция

„Българите стоят в основата на човешката цивилизация“; „Българският народ е един от създателите на цивилизацията на нашата планета“.

Франсоа МИТЕРАН, президент на Франция

„Корените на европейската култура трябва да се търсят в България“. „Българите са в ядрото на европейската цивилизация“.

проф. Норман ДЕЙВИС

„Българите са едни от първите творци на нашата цивилизация“.

Карло ЧАМПИ, президент на Италия

„Българската държава е между седемте световни цивилизации“.

лизации“.

проф. Шигеоши МАЦУЯМА

„Българите бяха онзи народ, който допринесе най-много за организиране и оформяне на цивилизацията като цяло на Европа. Древните българи не са били номадско-варварско племе, а народ със забележителни земеделски и строителни постижения, народ, който е изорал със своя плуг почти половината Европа.“

проф. Геза ФЕХЕР, унгарски археолог

„В нашите стари книги се казва, че когато по пътя на коприната керваните стигали до Дарданелите, цяла Европа се неричала „Страната на Българите“.“

Мохамед АМИН, 1995 г. посланик на Ирак в София

В този дух са изказванията и на френските историци Алфред Ръмбо и професор М. Лонгон, на антропософът д-р Шайнер, на професор Дейвид Антони, на археострономът Робър Бовал и на много други.

Изследванията и публикациите на академик Дмитрий Лихачов обаче са тези, които имат най-голямо значение за осветяване и широко популяризиране на българския цивилизационен принос, поне в славянския свят. Категорично и с респект той говори, че: „Българската държава на духа се простира от Балтийско море до Тихи океан и от Северен ледовит океан до Индийския. Не забравяйте, заявява акад. Дмитрий Лихачов, че вие сте най-древната културна нация от съществуващите днес, и то не само в Европа, но и в света. Много неща са отминали, древният Рим и древна Гърция, Византия, но България е тук – късче от най-древната култура между всички европейски страни. Чуждите завоеватели не можаха да победят тази държава на духа, защото в защита на българския народ в пътен строй стоеха езикът, писмеността, литературата. За да бъде българската култура не само късче от старината, но и първата частичка на бъдещето. Духовното богатство на България, създавано с векове, трябва да пребъде.“

Подобно е мнението и на акад. Ферхат Нурулдинов от гр. Казан: „Българската народност, това е народност на най-древния народ на земята. Затова всички, абсолютно всички народи на земята, са изпитвали и съхраняват следи от това явление и до сега“.

Далай Лама дава друго, неочаквано за мнозина, изявление относно характера на нашата страна: „България е един от трите биоенергийни центрове на Вселената“, а културологът Хари Салман през 2003 г. заявява:

„...От България са идвали духовни импулси, но Европа е забравила източника на тези импулси. Вие имате тракийската култура, имате Орфей, които са били от особено значение за гръцката култура, обаче в Европа говорим само за гръцката култура, но не и за тракийската. В Западна Европа познаваме катарите, а първоисточникът на катарите са почти неизвестните богомили в България. Така че, много важни неща са се случвали в България, каквото е и делото на учителя Петър Дънов, но малко хора в Европа знаят за тях... От всички европейски нации България има най-старата духовна традиция. Бъдете бдителни за Вашето духовно наследство и го защитавайте!“

Такива оценки не се дават случайно или с лека ръка. Това са сериозни и отговорни науч-

ни изводи, направени в резултат на изключително задълбочени комплексни интрадисциплинарни изследвания. Най-често те се произнасят много трудно и неохотно, за-

добни обективни исторически оценки са немислими от страна на наши близки съседи, чийто егоцентризъм и национален шовинизъм са били причина за грабителски войни и

щото имат силен и дълготраен политически и културен отзвук. И дори могат да се окажат повод за корекции в междудържавните отношения. Затова по-

геноцидни практики в прекосяните български граници – основание за безмилостни изпитания на народа ни. На 31 май 2016 г. „Гласът

– приемана за очевидност.“

Западни учени като Гордън Чайлд, признават:

„Ние, учените на Запад, сме свикнали с мисълта, че европейската цивилизация се е зародила в Източното Средиземноморие и оттам, през вашите земи, минала в Централна и Западна Европа. От проучванията на Детев, Миков и изследванията на антрополога Петър Боев обаче се уверих, че Тракия е била забележителен център, от който започва зората на Европейската цивилизация. Тракия е люлката на европейската цивилизация.“

Истината за българският цивилизационен принос и българско достойнство не може още дълго да остане TERRA INCOGNITA, една непозната територия за нас самите и за световната научна общественост. И това се отнася за всички исторически периоди от древност-

та до наши дни. Благодарение на глобализацията и развитието на новите технологии, кръгзорът от познания за българската история непрекъснато се разширява. Изследователите вече разполагат с твърде много нови археологически и писмени сведения, представляващи необорими доказателства. Тези информации в годините назад е била недостъпна и най-често премълчавана като неудобна.

Затова напълно разбираема е дълбоката горчивина и болка в думите на проф. д-р Асен Чилингиров: „За шестте десетилетия, през които се занимавам с историята и културата на народите на нашата планета, аз не съм срещал друг народ, срещу чиято идентичност да са вършени и прогледани да се вършат толкова покушения, колкото сред нас максимата на Артур Шопенхауер: „Цялата истина минава през три етапа: Първо – тя е смятана за абсурд; второ – насила е спирана и трето

Днес, мейнстриймът на неолибералната политика е фокусиран към скоростно сричане модела на националната държава и към заличаване на местната история. Но историкът, възпитаник на Пристънския университет и преподавател в университета в Пенсилвания Джон Ф. Бентон, предупреждава: „Народите имат свое наследство, което трябва да съхранят, историческо богатство, което да защитят. Онези, които отхвърлят наследството от миналото, не разбират нищо от същността и стремежа на обществото. Напластяването, предаването, наследяването, са основополагащи за живота на една историческа общност. Те споделят хората с техните предци и наследниците им, заздравяват обществените връзки...“

И ако сме истински и достойни потомци на предците си, то би трябвало, историческите истини за нас, българите, за цивилизационния принос на древна и на съвременна България, да се борим да бъдат на лично място във всеки учебник по Българска история, да са изписани на стените на всяка учебна стая и всеки училищен коридор! И главно – да бъдат достойни на нашите деца и те да бъдат закръмени с неунищожимия български дух.

Защото само по този начин се пази Памет и История, Достойнство и Самочувствие. И единствено, на основата на здрави исторически темели, може да се гради Бъдеще на Народ и Държава!

„Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини“. Казал го е онзи „мечтател безумен, образ невъзможен“ – Георги Стойков Раковски – Бащата на Българската революция.

Петко ПЕТКОВ

Бавно и поляка китайският грип, наречен „Covid 19“, разширява своите територии и вече обхваща 29 страни, между които Италия, Франция, Германия, Испания и Хърватия. СЗО заяви, че всички страни трябва да се готвят, защото вирусът вече чука на вратата. Броят на заразените в Северна Италия наближи цифрата 200, а този на починалите от вируса достигна 11 души. По-предната седмица коронавируса отне 10 живота и в Иран, след което властите в Ирак и Турция наредиха да се затворят ГКПП с ислямската република и временно да се преустановят гражданските полети от и за Техеран. В Русия забраниха влизането на хора от Китай, а в „проевропейска“ Украйна силите на реда едва спасиха от лynch автобус със завърнали се от Поднебесната империя украински граждани. Когато в самия Китай броят на починалите от коронавируса надмина цифрата 2700, а този на заразените, поставени под наблюдение наближи 80 000, властите у нас обявиха създаването на Кризисен щаб за борба със заразата, начело с началника на ВМА генерал-майор професор Венцислав Мутафчийски. Провежда и учение, като съответно беше обявена пета степен на опасност и гражданите бяха посъветвани да не пътуват за Северна Италия. Дано обаче не сме дръпнали дявола за опашката и не се окажем изненадани от бедата, както от снега посред зима.

На този фон

@останалите неприятности,

като кризите с водата, боклука, запрашаването на въздуха и периодичното отравяне с цианиди на реки и водоими, изглеждат бели кахъри. Обаче опитите на властите да прикрият многобройните си провали в различните сфери на общественния живот са толкова смешни и жалки, колкото и хвалбите им за невероятния просперитет и нарастващия международен престиж на България при управлението на Бойко Борисов. Според тях, единствено президентът Радев проваля „наци-

ПАДНАЛИЯТ ОТ ВЛАСТ НЯМА ПРИЯТЕЛИ

„НОМЕРЦА“ С КОРОНАВИРУС НА ШИЯТА

оналното единство“, критикувайки методите на управление на ГЕРБ и ОП. Изкараха го виновен дори за освиркванията по време на словото на кмета Йорданка Фандъкова на 19 февруари пред паметника на Васил Левски. Ако има освирквания и на 3-ти март, пак държавният глава ще отнесе калая. Според Тома Биков, който се изявява като върховен пропаганд-

датор, адвокат и глъкувател на премиерските „ирагета“, свиркащите били група маргинали, организирани от БСП и НПО-та, въздъновяни от президента Радев и финансиранни от банкера беглец Цветан Василев! Нищо че президентът призова недоволстващите от управлението да не оскверняват с освирквания и аплодисменти поклонението пред саможертвата на Апостола. Напомнянето му, че вместо да заклеймяват недоволните от своето управление, управляващите е по-добре да помислят за хората протестиращи, послужу като аргумент на тезата, че вместо да обединява, държавният глава разделя нацията. А кой може да обедини ограбените и измамените с техните грабителите и измамници? Това е непосилно и за най-умелия демагог. Но след като и от ръководството на

@„присъдружната“ на ГЕРБ партия СДС

обвиниха президента в „сущестителство с осквернителите на паметта на Левски“, дължим да им напомним, че точно сините лидери освиркаха премиера Любен Берков пред паметника на Васил Левски на 19 февруари 1993 г., когато се

навършваха 120 години от неговата гибел. Този акт не беше ли по-кошунствен от освиркването на речта на Фандъкова, която каканижеше от лист написана кой знае от кого реч, за разлика от президента Румен Радев и писателката Здравка Ефтимова от Перник. Не е ли кошунство с паметта на Апостола това, че нито един от неговите завети не е осъщест-

басейн, ами плаща и за излъчваните от тях вредни емисии. Да не говорим за ТЕЦ-овете, на които Ковачки е „консултант“, докато горят нерегламентирано родни и водни боклуци, или за ТЕЦ Варна, придобита също толкова съмнително от Ахмед Доган. Вместо газова хлъб, България, под ръководството на Борисов, се превърна в боклукчийска яма на Ев-

ропа и няма ден, в който прокуратурата и министърът на околната среда и водите да не откриват по някоя екологична бомба. Следват зрелищни претърсвания и арести на отговорни ръководители на топ-локалности, Вик, басейнови дирекции, болници и т.н., но това не пълни язовирите, не прави въздуха и водите почисти, нито пък изплаща дълговете на закъсалите общински и държавни болници. Както винаги, властта се опитва да ликвидира последствията, а не да премахва причините за кризите.

@А „Премиерът Слънце“ Бойко Борисов,

вместо да си поеме отговорността, яхва джипа и обикаля местата, където ниви се превръщат в магистрали! Излъчен гордо пред камери и фотоапарати, той прави гръмки изявления пред „медийни мисирки“, било в Брюксел, било в София. И обяснява писанията за неговата къща в Барселона и разследването му за пране на пари с „менеджърските номера“, инициирани от „всега по местоработата“ (президента Румен Радев, б.а.) и „хибридните атаки от Изтока“, визирайки Русия. Дори намекна, че БСП

е изпратила в ЕП агент на руското военно разузнаване ГРУ. Вероятно имаше предвид Елена Йончева, но забрави удобно, че тя вече го осъди два пъти за клевета. Ако преди време Стефан Софийски твърдеше, че той е „единственият доказан честен политик“, понеже не успяха да го вкарват в затвора, за Борисов може да се каже, че той пък е единственият премиер, осъден два пъти за глъба и клевета! И той се разминава (засега) със затвора, което не значи, че не лъже като братът циганин. Все пак по-добре е да не говори, че е бил омаскарен, защото омаскаряването е за предпочитане пред килията. Ако пък се чувства наистина оклеветен, да съди испанския „Ел Периодико“, вместо да фантазира кой го е „порочал“ за омаскаряване. Или, следвайки собствените си препоръки към шефа на АПИ Георги Терзийски, да отиде на площада във всеки български град и като селски плащай да изрече: „Нямам къща в Барселона! Нямам къща в Барселона!“ Разбира се този номер няма да мине пред властите в Испания, но намекът на вицепремиера Томислав Дончев, че Испания имала интерес да злепостави нашия премиер, буди тревога, че коронавируса вече е започнал да поразява мозъците и на по-умерените гербери. Никой от ГЕРБ не смее да изрече „напълно обоснованото предложение“, че разследването в Каталуня може да е било стигматизирано от Белия дом, за да се принуди Борисов да спре строителството на „Балкански поток“, срещу който съвсем официално се обяви помощникът на заместник-държавния секретар на САЩ. Ако Борисов не лъже, че строителството на „потока“ върви с пълна сила, защо й е на Русия да компрометира българския премиер? Какъв интерес би имала от неговото „омаскаряване“ и Испания? Що се отнася до президента Радев, той, за разлика от Борисов, никога не е бил „менеджър“, че да прилага „менеджърски номерца“. Колкото до „омаскаряването“, голяма част от политиките, управлявали България през последните 30 години, не могат да бъдат омаскаряни. Понеже, както е казал народът, „пачавра леке на хващца“.

Ами ако някой ден Държавният департамент на САЩ включи и Борисов в списъка на корумпираните, срещу които Херо Мустафа ще прилага „зъбати мерки“? Ако му забранят да стъпва на американска земя? Представете ли си тогава как пълховете, сменили по три партии, за да се доберат до благините на властта, се юрват към спасителните лодки на потъващия герберски „Титан-

Евгени ГИНДЕВ

Най-напред един въпрос: знаете ли в коя страна се публикуват най-много материали и книги за Сталин? Отговорът ще ви учуди. Това са САЩ. И може би този факт съвсем не е случаен.

Ние, обикновените хора, които не сме депутати, нито сме партократи, нито други подобни, не можем напълно да разберем и да осъзнаем в каква дълбока помийна яма сме попаднали. Самият факт, че още сме живи, е историческа загадка, загадка на битието, защото накъдето и да се обърнем, виждаме само хаос, непредсказуемост, мрачни и стъмнени хоризонти.

„Живеем в свят, в който поребенето е по-важно от покойника, сватбата – от любовта, външността – от ума. Живеем в културата на опаковките, които презират съдържанието“.

– Това са думи на Едуардо Галена, уругвайски журналист, писател, политик. В САЩ е предложено мъртъвците да ги преработват в тор за наторяване на почвата!

ник?! Може би при едно ново изтичане на шифрограми от Държавния департамент ще научим и какво в действителност е докладвала Херо Мустафа за нашия министър-председател. Въпреки опитите му да я удуши чрез прегръдки.

@Кой по-напред ще се дистанцира от Бойко Борисов?

Тома Биков, Спас Гърневски, Георги Марков, Антон Тодоров, или Владислав Горапов? Вместо да помисли сериозно за времето след властта, Борисов се държи така, сякаш е изнамерил ваксина срещу следствието от власт. След като обяви, че Шенген вече не му е интересен, заради явните намерения на политиките от Стара Европа да ни превърнат в плет срещу бежанци и мигранти, наскоро Борисов заговори и за забавяне на темпото на присъединяване към чакалния на еврозоната. Понеже нямало „пълно консенсус“ по въпроса, до юни сме щели да се плашим и убеждаваме в плотири партии, за да се доберат до благините на властта, се юрват към спасителните лодки на потъващия герберски „Титан-

ПРИМЕР ЗА ДНЕВНИЯ РЕД НА ИСТОРИЯТА

5 март – 67 години от смъртта на Йосиф Висарионович Сталин

В обществения живот наглодаваме пълен хаос: футболисти и боксьори споделят собствените си политически прогнози; артисти стават президенти; политиките четат за тренинга за саморазвитие и хармония; бизнесмените публикуват в научните списания статии по философски и етически проблеми.

Ето в какво време живеем – време на безумия!

И на този фон изпъква една историческа фигура, която няма аналог в историята на човечеството. Фигура станала надеждата на измъченото човечество – фигура феномен.

Става дума за Йосиф Висарионович Сталин.

Като личност и като дела Сталин е очевидно феноменът на 20 век. Вече 70 години около неговото име продължават и все повече се задълбочават философски и исторически спорове. Противопоставянето „загрява“ и ако дуелите бяха разрешени, щеше да се лее и кръв. Всичко това доказва, че искаме или не искаме, харесваме ли го или не до там, Сталин и

жив. Сталин е сред нас! Отговорите на почти всички въпроси, които си задаваме днес, са в сталинското време.

Ето някои от проблемите: глобализация и патриотизъм; социалдемократия и комунизъм; национални малцинства и Косово; Южна Осетия и Абхазия; Ирак и Афганистан; екология и иновации; модернизация и реформи; световен

заговор и АЕЦ; армия и национална сигурност; информация и пропаганда; народновластие и тоталитаризъм; еволюция и революция; глобалната криза; религия и атеизъм; изкуство и политика и още много, много други.

Именно затова отношението към Сталин съвсем не е исторически въпрос. Това е въпросът как хората виждат бъдещето на

както президент на Франция Шарл Де Гол бе на официално посещение в СССР. За посещения си той поискал да положи цветя върху гроба на Сталин. Домакните направо му казали, че това е неуместно, но генералът пренебрегва тези съвети. И не само полага цветя, но и един час е стоял неподвижно, по военному, отдавайки чест!

На стр. 10

своята страна. Ще се спра само на няколко малко известни факта от неговото управление.

1. Представяте ли си, какво щеше да представлява Европа днес, ако не беше Йосиф Сталин?

На срещите на тримата големи (Рузвелт, Чърчил, Сталин), Чърчил предлага победа на Германия да се раздели на 5 независими германски държави. Сталин твърдо се възпротивява, и затова днес имаме Германска Федерална Република.

И Рузвелт, и Чърчил, са имали сериозни резерви относно ролята на Франция във Втората Световна война. Те дори намеквали, че Франция трябва да заеме място в Нюрнбергския процес редом с Германия като неин сателит. И тогава нямаше да има Франция като пета велика държава, и тя нямаше да бъде постоянен член на Съвета за сигурност. Но Сталин зачитава Франция и я спасява от съдбата на победена държава.

Това много добре го е знаел и разбирал големият син на Франция генерал Шарл де Гол. В края на 60-те години на XX век като президент на Франция Шарл Де Гол бе на официално посещение в СССР. За посещения си той поискал да положи цветя върху гроба на Сталин. Домакните направо му казали, че това е неуместно, но генералът пренебрегва тези съвети. И не само полага цветя, но и един час е стоял неподвижно, по военному, отдавайки чест!

На стр. 10

ляна Пеевската фирма „Лафка“ не е случаен.

Човек трябва съвсем да е съвсем изкуфил, за да вярва на такива вестници и да плаща за техния слутинаж. Падне ли Борисов, те първи ще се нахвърлят върху него, но млякни сърце. Добре че в БСП тече кампания за избор на председател, та храните от Пеевски медиите пълнят страниците и предавания с измислици за страшните казми в БСП. Понеже в ГЕРБ такива неща не стават. Не стават, докато Борисов е на власт, но падне ли той, цялата алчна камарила от хвалители на неговите „успехи“ ще се насочи към друга ясла. Тогава и да пита „Вие защо ми правите номерца“, ще го посъветват да отиде на психиатър. Или с лечението на психичното му здраве ще се заеме Иван Гешев, за когото също може да се каже: „Шефе, нали ти си го избрала“.

Падналият от власт няма приятели! А простотията на онези, които досега са „му глазували“, е по-страшна от коронавируса. „Новешката глупост е безкрайна, за разлика от Вселената“, твърди Алберт Айнщайн.

@Очевидно фалитът на Де-

ПАДНАЛИЯТ ОТ ВЛАСТ НЯМА ПРИЯТЕЛИ

Швеция, Дания, Швейцария и Великобритания, които никога не са въвеждали единната европейска валута, да не би да са по-зле от България? Очевидно не еврото е причина за нашето изоставане от богатите европейски страни, а фактът, че нито една от тях не се управлява от посредственици. Освен това никой от тях не е приватизирала държавните предприятия така хайдушки, както Иван Костов. Обаче последният в своето нахалство и чувство за безнаказаност стигна до там, че да иска обществото да му се извини. Пусто дърво не окастрено!

У нас поне двама главни прокурори оцениха приватизацията като криминална, а Иван Гешев дори разпореди на ДАНС да ревизира приватизационните сделки. Само че обезкосяването на построеното

за 45 години социализъм е не-обратимо. Каквото е имало за крадено, то е откраднато и изнесено в офшорни зони. Сега остава да се краде само от еврофондовете и обществени поръчки. И, тъй като парите от ЕС ще бъдат орязани заради Брекзит, държавната копания ще остане единствен източник за новите „къщовници“. Голямо блъскане и квичене ще падне! Да видим как един Иван Гешев ще успее да респектира крадичите от старото и новото поколение. И да му мисли народът, че освен ризите ще му съмъкват от гърба и по три кожи!

Вместо да гони Михаля десетки години назад, най-добре е прокуратурата да се разрови в днешните големи престъпления, започвайки с „Апартамент гейт“, „Язовир гейт“, „Боклук гейт“ и „Къщи гейт“ или „Барселона гейт“. Неотда-

ПАМЕТ

ПРИМЕР ЗА ДНЕВНИЯ РЕД НА ИСТОРИЯТА

• 5 март – 67 години от смъртта на Йосиф Висарионович Сталин

Такива ми ти работи! Позабравени, неубодни факти!

2. Друг малко известен факт. През корейската война, на 6 март 1953 г., щафът на Корейската народна армия и на китайските доброволци се обръща към Командването на американско-южнокорейските войски с молба за тридневно примирие от 6 до 8 март 1953 г. Поводът е смъртта на И. В. Сталин. Командващият съюзните армии, американският генерал Дъгълс Маккартър, със съгласието на президента Хари Труман, се съгласява и в заповедта до войските заявява: „Генералисимус Сталин и СССР бяха наши главни съюзници във войната срещу Германия и Япония и затова ние, като войни, сме длъжни да отдадем дължимото уважение към паметта на генералисимус Сталин...“

Ето какъв е бил Сталин. Дори и мъртъв е можел да спре такава кървава и безпощадна война!

Заслужава си да се замислим дали това има отношение към днешния ден и дали не засяга всички нас?

3. Днес всички говорят за демокрация, всички имат представа какво е демокрация, но никой не обръща внимание на нейната съвременна конкретизация. Това за първи път го казва Сталин. По време на Кримската среща на тримата големи, той уж се пошегувал: „Аз казва, досега смятах, че демокрацията е власт на народа. Но ето че „другарят“ Рузвелт популарно ми обясни, че демокрацията е власт на американския народ!“

А сега си спомнете за блокадата на Куба, за Венецуела и за американския подход към подобни случаи, и си отговорете дали Сталин не е наш съвременник!...

Трябва да мислим и помним винаги за децата си и за децата на техните деца – в какъв свят ще живеят и как ще живеят! Защото непременно ще дойде време, когато на вашата врата ще почукат яки мъже и като отворите ще ви запитат: „Кой сте вие и какъв сте? Мъж или жена, или хермафродит? Откъде идвате и кой са ви родителите?“ И ако не можете да им отговорите, „нежно“ ще ви вземат под мишцата и ще ви хвърлят на кладата, защото вие ще бъдете нищо за своето време. Спомнете си как Ромул е създал древния Рим!

Всичко, което още живее у нас, хората на постсоциализма, е изтъкано от остатъчната енергия и незабравения смисъл на онзи великолен Сталински марш-наскок от оцветялото „вечера“ към „ослепелността“ „утре“. Това че в Русия боготворят Сталин, това, че в Румъния 70% от населението

смятат Чаушеску за Христос, това, че българите все още харесват Живков, съвсем не значи, че Сталин е бог, Чаушешеску - Христос, а Живков - баща на нацията. Това не значи, че по тяхно време всичко е било чудесно и хубаво. Това значи, че при днешните реформатори, либерали, демократи и социалдемократи, всичко е много, много по-лошо, по-мерзко и отвратително!

ради намалението на детската смъртност, и увеличената продължителност на живота на хората от създадената нова структура на социума.

Сталин съумя много силно да наплати световния капитализъм като отвори историческия прозорец към друг свят и доказа, че този друг свят може да задоволява не само няколкото процента олигархични зомбита, а всички хора. Той убеди

тят това! И няма да му простят!

А сега нека си спомним за инцидента с културния аташе на САЩ Робърт Форд, случил се на изложба на съвременното изкуство в Шанхай през април 2018 г. По време на своята реч при откриването на събитието, дипломатът имал неразумността да каже: "Радвам се че постепенно китайското изкуство се отклони от тради-

до посолството на САЩ в Пекин. В писмото съвсем по китайски имало и препоръка: "Повече да не критикуват Сталин".

Изглежда това не е случайност.

В ООН КНР блокира осъждането на „сталинските репресии“. Русия се въздържа в това гласуване!

„Подобни несправедливи и клеветнически резолюции никога няма да излязат от името на ООН, докато делегацията на КНР е член на ООН“. – заявява по този повод постоянният представител на КНР Чжан Юн.

Това също е сталинско съвремие. Той е по-жив от „мъртвите живи“, които са наши съвременници!

Западните държави и САЩ никога няма да простят на Русия нейният съветски период, независимо от това дали нейните политики и държавници са, или се правят на „демократи“. Затова най-добре е Русия да пази, охранява и уважава своята история така, както това е правил Йосиф Сталин. Това е може би и единствения начин да оцелее, а с нея и светът.

Независимо дали това се харесва или не, Сталин присъства и днес в историческия избор на великата страна: Как да се съвземе днешна Русия? Как да се възстанови в нея силната, ефикасна и справедлива държавна власт? Как да се решат остриге национални проблеми? Как Русия да си възвърне загубените геополитически и геостратегически позиции и своите приятели, поддръжници и съюзници? Как отново да се обедини обществото в стремежа му към велики нравствени ценности и идеали? Това също е Сталин. Без неговият исторически опит, без неговият методологически опит, всички тези проблеми са невъзможни за решаване.

Защото смисълът от цялата дейност на Йосиф Висарионович Сталин е опит за създаване на нова цивилизация, алтернативна на западната; опит за създаване на велика социалистическа свръхдържава. Това е опит за велики достижения в условията на международна изолация, на постоянна военна заплаха и остър дефицит на историческо време, на материални ресурси и кадри.

И тази негова дейност непременно напомня на капитала за дневния ред на историята.

Китайското Министерство на външните работи изпратило официално писмо за извинение

циите на кървавия сталинизъм и дойде в съвременната традиция“.

След тези думи пет души от публиката се нахвърлят на Форд, събарят го на земята и започват да го ритат. Препри са от полицията, които пристигнали на мястото на инцидента.

Дипломатът Роберт Форт е отведен в болница със счуленос, хематоми по тялото и прекарва там няколко дни. Нападателят били глобени за хулиганство.

Китайското Министерство на външните работи изпратило официално писмо за извинение

Никога не трябва да се забравя, че докато много хора се гавреха със Сталин, други много хора обикнаха Хитлер.

Днес вече е напълно доказано, че „прочутият“ доклад на Хрущов на XX конгрес на КПСС, в който Сталин беше заялът с мръсотия и обявен за най-голямото зло на света, е измислен от началото докрая.

Сталин работи и живя така, че неговите врагове и след смъртта му още ги стряска непоколебимостта на неговия пример. Какво по-голямо признание за един държавен ръководител!?

Проф. д-р Бончо АСЕНОВ

Напоследък отново се вдигна шум по повод 75-годишнината от изпълнението на първите присъди на Народния съд. Преклонение пред паметника на „жертвите на комунизма“, начело с председателката на Народното събрание Цвета Караянчева, писания по вестниците, предавания по националната телевизия, в които дежурни антикомунисти се надпреварваха да хулят Народния съд, обявявайки го за нелегитимен.

А историята е казала истината за Народния съд. Да припомним:

Народният съд е създаден съгласно международните договорености на великите сили по време и след Втората световна война. Подобни съдилища са създадени във всички страни, участвали във войната. Специално в България неговото създаване става на основата на договора за примирие, сключен между съюзниците (Англия, САЩ и Съветския съюз) и България в Москва на 28 октомври 1944 г. по изричното настояване на американската делегация. Предложението е да бъдат задържани и съдени виновните за въвлечането на България в Тристранния пакт и тези, които са участвали в преследването на антифашистките сили в България. Московското споразумение предвиди и създаването на Съюзническа контролна комисия, която да следи за изпълнението му. Самото предложение за създаването на Народния съд е направено обаче още на 30 септември 1944г. от Никола Петков на първото заседание на правителството на Отечествения фронт. Тогава се приема „Наредба - закон за съдене от Народен съд на виновниците за въвлечане на България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея“. Факт е, че действията на Народния съд са наблюдавани внимателно от Съюзническата контролна комисия и тя няма възражение по отношение на неговата дейност. А също, че Народният съд се осъществява от законното правителство на Отечествения фронт, с което държавите от Антихитлеристката коалиция сключват въпросно-

то примирие на 28 октомври 1944 г., и с което те водят преговори и сключват Парижкия мирен договор, подписан на 10 февруари 1947 г. Създаването му е потвърдено от споразумението на четирите Велики сили от 8 август 1945 г. в Лондон и от декларация на Общото събрание на ООН от 11 декември 1946 г., както и от Женевската конвенция от 1949 г. в защита на жертвите от Втората световна война.

Наистина, в сравнение с останалите европейски страни, броят на осъдените на смърт в България е твърде голям, макар че има страни, в които техният брой е много по-голям. Но да не забравяме, че България от Деветоюнския преврат през 1923

го примирие на 28 октомври 1944 г., и с което те водят преговори и сключват Парижкия мирен договор, подписан на 10 февруари 1947 г. Създаването му е потвърдено от споразумението на четирите Велики сили от 8 август 1945 г. в Лондон и от декларация на Общото събрание на ООН от 11 декември 1946 г., както и от Женевската конвенция от 1949 г. в защита на жертвите от Втората световна война.

Факт е също, че и след Народния съд е имало смъртни присъди, изпращания в затвори и концлагери. Но да припомним, че е имало и горняско движение от 1944 до 1954 г.; терористични организации, диверсионни и саботажни групи; опозиция, която с подкрепата на външни сили се опитва да сваля властта. В крайна сметка България живее в условията на Студената война като по волята на великите сили е прикрепена към социалистическата система. Може да се каже, че гражданската война в страната завършва едва през 1956-1958 г.; когато са пуснати на свобода хиляди дейци на бившите опозиционни партии; когато петдесет

произнесени само 12 смъртни присъди. Сравнението с Нюрнбергския процес е тенденциозно и некоректно. На този процес от международен съд са съдени 24 висши ръководители на Германия, като 12 от тях са осъдени на смърт, 3 са оправдани и останалите са осъдени на различни години затвор. Тази игра с процентите е заблуждаваща. Според нея излиза, че 50 на сто от съдени на Нюрнбергския процес са осъдени на смърт, а в България само 25 на сто. В Германия и Франция обаче, са осъдени хиляди нацисти и колаборационисти, заради извършените от тях престъпления.

Тези хора твърдят, че Богдан Филов и неговите съратници

септември 1944 г. се очерняше всичко, свързано с буржоазна България, изхождайки от позициите на комунистическата партия. Сега ГЕРБ се опитва да приначи историята, за да очерни всичко, свързано със социалистическа България. И кому е нужно това? Със сигурност не на бъдещето на България.

Отделен е въпросът, че не трябва да бъде политизирана историята. Отклоняване на общественото мнение е изпитан политически похват – заблуждаващ и временен. Пропагандните акции, всяка година около 1 февруари, не допринасят за решаването на нито един проблем, който стои пред обществото и само задълбочава разделението на нацията и унищожава националната енергия. Повече от всичко днес България има необходимост от съгласие, а не от инфантиране на и без това трудно зарастащите рани от гражданската война.

ЗА НАРОДНИЯ СЪД

Първи състав на Народния съд в София. Председател на съда е Богдан Шулев

г. е фактически в гражданска война. Да припомним, че Септемврийските бунтове /или въстание/ срещу незаконно дошлото чрез преврат правителство са потушени с излишна жестокост, като са избити без съд и присъда между 2200-2500 участници в тях, арестувани са и изтезавани около 15 000 души, 3087 са съдени, като 221 са осъдени на различни години затвор. Или че в антифашистката съпротива 1941-1944 г. са избити 9140 партизани и 20 070 ятаци и укриватели. Много често се твърди, че тези данни са преувеличени от комунистическата власт. По официални данни на полицията обаче, от 1941 до юни 1944 г. са раздадени 63 млн. лева за 4663 убити партизани. Така че тази суровост е ответна реакция и следствие на близкото минало. Израз на нея е не само Народният съд, а и фактът, че веднага след 9 септември 1944 г. са убити без съд и присъда хиляди участници в избиванията и издевателствата над пар-

и трима бивши дейци от национален мащаб на земеделското движение и други 1782 негови членове подписват дошлото чрез преврат правителство са потушени с излишна жестокост, като са избити без съд и присъда между 2200-2500 участници в тях, арестувани са и изтезавани около 15 000 души, 3087 са съдени, като 221 са осъдени на различни години затвор. Или че в антифашистката съпротива 1941-1944 г. са избити 9140 партизани и 20 070 ятаци и укриватели. Много често се твърди, че тези данни са преувеличени от комунистическата власт. По официални данни на полицията обаче, от 1941 до юни 1944 г. са раздадени 63 млн. лева за 4663 убити партизани. Така че тази суровост е ответна реакция и следствие на близкото минало. Израз на нея е не само Народният съд, а и фактът, че веднага след 9 септември 1944 г. са убити без съд и присъда хиляди участници в избиванията и издевателствата над пар-

и трима бивши дейци от национален мащаб на земеделското движение и други 1782 негови членове подписват дошлото чрез преврат правителство са потушени с излишна жестокост, като са избити без съд и присъда между 2200-2500 участници в тях, арестувани са и изтезавани около 15 000 души, 3087 са съдени, като 221 са осъдени на различни години затвор. Или че в антифашистката съпротива 1941-1944 г. са избити 9140 партизани и 20 070 ятаци и укриватели. Много често се твърди, че тези данни са преувеличени от комунистическата власт. По официални данни на полицията обаче, от 1941 до юни 1944 г. са раздадени 63 млн. лева за 4663 убити партизани. Така че тази суровост е ответна реакция и следствие на близкото минало. Израз на нея е не само Народният съд, а и фактът, че веднага след 9 септември 1944 г. са убити без съд и присъда хиляди участници в избиванията и издевателствата над пар-

и трима бивши дейци от национален мащаб на земеделското движение и други 1782 негови членове подписват дошлото чрез преврат правителство са потушени с излишна жестокост, като са избити без съд и присъда между 2200-2500 участници в тях, арестувани са и изтезавани около 15 000 души, 3087 са съдени, като 221 са осъдени на различни години затвор. Или че в антифашистката съпротива 1941-1944 г. са избити 9140 партизани и 20 070 ятаци и укриватели. Много често се твърди, че тези данни са преувеличени от комунистическата власт. По официални данни на полицията обаче, от 1941 до юни 1944 г. са раздадени 63 млн. лева за 4663 убити партизани. Така че тази суровост е ответна реакция и следствие на близкото минало. Израз на нея е не само Народният съд, а и фактът, че веднага след 9 септември 1944 г. са убити без съд и присъда хиляди участници в избиванията и издевателствата над пар-

са съдени като фашисти, а те не са били такива, те не са споделяли фашистката идеология. Няма да споря с тях, но тогава в България, както и в останалите европейски страни, тези висши ръководители са осъдени заради това, че въвлечоха България в агресивната политика на Германия, че допуснаха да бъдат избивани без съд и присъди участниците в антифашистката съпротива и доведоха страната до Трета национална катастрофа, от която се измъкнаме благодарение на подкрепата на Съветския съюз, нещо, което днес несправедливо се отрича.

Преди две години тогавашният зам.-председател на Народното събрание Валери Жаблянов, депутат от БСП, каза: „Народният съд е едно необходимо и неизбежно военновремено правосъдие“. И тогава скочиха от ГЕРБ и го сваляха от неговия пост заради това му мнение.

Тази позиция на ГЕРБ тогава, а и сега е до болка позната. По същият начин и след 9

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪБЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р Иво СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тимпява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат е оригинал по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приключен редакционно на 28.02. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Френски професор изопачава българската история

или как и защо Бернар Лори идеализира османското минало и прекроява националното ни Възраждане

Продължение от брой 7

Борис ДАНКОВ

Като нов „аргумент“ срещу автентичността на „Летописа...“ Лори внушава, че ръкописът бил придобил известност още преди да бъде публикуван в книгата на Стефан Захариев „Географско историко-статистическо описание на Татар - Пазарджишката кааза“ (1870). Професорът се позовава на писмо от 1868 г., в което се съобщава, че „Данови (т.е. издателите- бел. моя) са изровили оригиналният ръкопис за потурчиането на помаците“, който бил турнат под печат. Тази информация се потвърждавала от французина Гийом Лъжан, който в периода от 1857- 1870 г. няколко пъти посетил българските земи. И какво е открил Лъжан? През 1868 г. „един ерудиран българин“ му бил разказал подобна история, която той не успял да провери...

Без да посочва някаква конкретна връзка на тези съобщения с текста, публикуван от Ст. Захариев, Лори настоява, че това се отнасяло за „Летописа...“ Така след своите „доводи“ той окончателно стига до извода, че документът е фалшификат, който бил причинил „редица недоразумения между православните и ислямизираниите българи“. Какви по-точно недоразумения, французинът не уточнява, което по-скоро прилича на нескопосана интрига и лъжа, отколото на аргумент в полза на неговата теза.

Пак в същия „опус“ Лори оспорва броя на посочените в „Летописа...“ разрушени 218 църкви и 33 манастира в Чепинско по време на насилствената ислямизация през XVII век, за което съобщава поп Методий Драгинов. Тази „идея“ била присъствала в труд на френския учен пътешественик Ами Буе, но това по-скоро било „фолклорна етимология“. През 2015 г. в брой 6 на алманаха „Anatoli“ Б. Лори публикува своята статия „Църкви

и джамии: взаимозаменяеми сгради?“, в която доказва, че по време на османското господство на Балканите „църкви са били ... преобразявани в джамии“, а след края на ислямското владичество „систематично били връщани на християнския култ“ (!) Твърдение, от което човек може да остане с впечатление, че едва ли не през вековете се е случвало нещо като „размяна на религиозни любовности“ между османлиите и християните.

Подобни твърдения или замъзания на историческата истина могат да се открият и в някои от най-новите съчинения на Лори, както е например неговият очерк „Най-балканският град Битоля. 1800- 1918...“ (2011), в който османското минало се представя едва ли не като еталон за балканска хармония през 21 век.

А къде са родните историци?

По-интересното в случая е, че от излизането на този или онзи „опус“ на Б. Лори са изминали години, ако ли не десетилетия, но досега в родната ни историография и публицистика липсва и един ред поне

от български автор, който да се е осъмнил с нещо във фриволните тези и обидни писания на французина срещу българите и България. В замяна на това нашенската историопис гъмжи от сервилни слагачества и позовавания:

„Съчинението на Лори, въпреки привидната си краткост, отговаря на най-добрите тенденции на европейската и особено на френската историография...“ - провиква се преди години (2005) проф. Иван Илчев в своя академична възхвала за друг опус на французина.

„Бернар Лори предлага интересен паралел между османското и комунистическото наследство

на Балканите“ (2007) - захласва се дежурният антикомунист и спец по „балкански идентичности“ Николай Аретов.

„Бернар Лори формулира същата фиксация и в предубежденията на колективната памет...“ (1997) - заплесва се бившата експертка на центъра „Сорос“ - Албена Хранова.

Точка над и-то обаче поставя асистентът-преподавател по социални науки в НБУ - Румен Петров, автор на редица Соросови проекти, който „опровергава“ написаното от проф. Вера Мутафчиева срещу антибългарските писания на Бернар Лори. Известната ни писателка и историчка, като „отговорна и овластена от държавния ни антиосманизъм“ нямала право на подобна „високомерна критика към Лори“. Не било вярно нейното твърдение, че „всички политици са еднакво корумпирани“. По-нататък, като упреква „ерудитския академизъм“ и „хибридната идентичност“ (!?) на В. Мутафчиева, асистентът-психиатър „реабилитира“ голямата ни писателка с... „нейната жажда за западност“ в романа ѝ „Случаят Джем“ (2019).

...Колкото го „случая Лори“

едва ли е необходимо да се разпростираме по нашироко и по надълбоко върху проосманнизма и антибългарската ненавист на френския професор, умело прикрити с псевдохуманни чувства и интелектуален снобизъм, с мнима обективност, че дори - със загриженост за лошото отношение на българите спрямо „турския народ“, с дълбоки резерви към нашенската европеизация. Не на последно място - с претенция за цивилизационна широта на възгледите и парадирещо чувство за справедливост и модерност.

Но да не забравяме откъде

ЗДРАВСТВУЙТЕ, БРАТУШКИ!

ИВАН ВАЗОВ

– Мамо, мамо, я ги виж!
– Що е? – Идат, погледни ги.
С пушки, с саби... – Що стоиш?
Скоро, cedo, поздрави ги!
Тях ги бог прати насам,
да помагат, cedo, нам. –
И детето дава крушки
на солдатите без страх
и креци на тях:
здравствуйте, братушки!

Генералът кат орел
ескадроните повежда,
а орачът се заперл
и омаян ги изглежда:
чини му се, че е сън...
Изведнъж с туптенъе, с звън
приближават кат вихрушки.
Той си шапката свали
и ги поздрави:
здравствуйте, братушки!

Шипка! Шипка! Гръм се чуй.
Гурко мина планините!
Радост, чудо беше туй!
И на Тракия момите
срещат храбрите борци
и покриват със венци
техни глави, коне, пушки...
И кат стискат им ръце,
викат от сърце:
здравствуйте, братушки!

Как са горди тез момци!
Един казак варди, гони
хиляди злодей, крадци –
цели турски легиони.
И народа с лик засмен,
като гледа вече в плен
тия полкове хайдушки,
на казаците добри
тъй благодари:
здравствуйте, братушки!

Русе, 1878

идва г-н Лори: от постколониална Франция, която през по-далечното минало, в продължение на векове, поддържа едва ли не приятелско-роднински отношения с Османската империя, а в по-ново време умело лавира между своите интереси и интересите на „светска“ Турция. Не е излишно също така да знаем какво представляват френският институт INALCO и Центърът за турски, османски, балкански и централно-азиатски изследвания СЕТОВАС, чийто дългогодишен сътрудник е Бернар Лори. Така в електронния сайт на INALCO е записано, че „мисия“ на института е да преподава чужди езици от няколко континента, още - география, история, политика, икономика и пр. Докато от профила на СЕТОВАС се разбира, че неговите изследвания са насочени към Османската империя, Турция, Балканите и Централна

Азия. В един от последните броеве на списанието на центъра „Clio“, бр. 48 от 2019 г. е записано, че в най-новите изследвания „особено внимание е било обърнато върху наследството от „споделяната“ история след разпадането на Османската империя“. И още, че върху основата на тези проучвания се е пристъпило към „презглеждане на историята на прехода от Османската империя към балканските и турските държави чрез интегриране на джгендър перспективата“.

Що се отнася до нашенските „нови османисти“ и грантове на Сорос не е трудно да се разбере, че те четат и „презглеждат“ историята не по-лошо от своите западни „учители“ и попечители. А колкото до „джгендър-перспективата“ - тя отдавна им е интегрирана в интереса, че и във...феса. А вие как мислите, г-н Лори?...